

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1120/2017
16.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душана Пријића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди 2К 76/17 од 19.05.2017. године и Вишег суда у Зрењанину 3Кж1 195/17 од 24.07.2017. године, у седници већа одржаној 16.11.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душана Пријића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди 2К 76/17 од 19.05.2017. године и Вишег суда у Зрењанину 3Кж1 195/17 од 24.07.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди 2К 76/17 од 19.05.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је дужан платити суду у року од 10 (десет) месеци по правноснажности наведене пресуде, а ако окривљени не плати новчану казну у остављеном року, одређено је да ће иста бити замењена казном затвора, и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан затвора. Окривљеном ће се у казну затвора урачунати време проведено у притвору од 29.01.2017. године, који може трајати до упућивања окривљеног у установу за издржавање казне затвора, али не дуже од изречене казне затвора у првостепеној пресуди. Истом пресудом, на основу члана 230. став 3. КЗ, одузети су предмети кривичног дела и то: 28 000 паклица цигарета марке „...“, без акцизних маркица Републике Србије и 3000 паклица цигарета „...“, без акцизних маркица Републике Србије, и одређено је да ће исти по правноснажности пресуде бити уништени. Окривљени је обавезан да плати Основном јавном тужилаштву у Кикинди износ од 21.256,33 динара, на име трошкова саобраћајног вештачења, у корист буџета Републике Србије, на рачун ближе означен у изреци наведене пресуде, као и износ од 18.925,00 динара, на име

трошкова одбране по службеној дужности, све у року од 3 (три) месеца, од дана правноснажности наведене пресуде. Такође, окривљени је обавезан да плати суду паушал у износу од 5.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину ЗКж1 195/17 од 24.07.2017. године, одбијене су као неосноване жалба браниоца окривљеног и жалба Основног јавног тужиоца из Кикинде, а пресуда Основног суда у Кикинди 2К 76/17 од 19.05.2017. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Душан Пријић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреда закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног, у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, будући да у радњама окривљеног недостаје елемент бића кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 1. КЗ, у вези околности да се окривљени „бави“ преношењем робе преко царине избегавајући мере царинског надзора, јер иако је радња предметног кривичног дела (преношење) одређена трајним глаголом, према ставу браниоца, поред трајног глагола, стоји и „бављење“ као трајна одредница, која подразумева да учинилац овакве радње врши континуирано у виду занимања, односно у више наврата и да је спреман да наведене радње и понови. Због наведеног, бранилац оцењује, да за постојање кривичног дела кријумчарење из члана 230. КЗ, није довољно да је радња извршена само једном, и у вези тога се између осталог позива и на пресуду Врховног касационог суда Кзз 65/11 од 19.10.2011. године.

Одредбом члана 230. став 1. КЗ прописано је да ко се бави преношењем робе преко царинске линије избегавајући мере царинског надзора или ко избегавајући мере царинског надзора пренесе робу преко царинске линије наоружан, у групи или уз употребу силе или претње, казниће се затвором од шест месеци до пет година и новчаном казном.

Изреком побијане првостепене пресуде Основног суда у Кикинди 2К 76/17 од 19.05.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим да је критичном приликом, на граничном прелазу Српска Црња, који се налази на државној граници између Србије и Румуније, способан да схвати значај свог дела и да

управља својим поступцима, избегавајући мере царинског надзора, бавио се преносом робе преко царинске линије, коју робу је неовлашћено набавио, при чему је био свестан свога дела и хтео његово извршење, а био је свестан да је његово дело забрањено.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде која је у свему потврђена другостепеном пресудом, јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 1. КЗ, односно јасно произилази да је окривљени критичном приликом предузео радње извршења наведеног кривичног дела, јер се бавио преношењем робе преко царинске линије избегавајући мере царинског надзора.

У вези наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, стоје наводи захтева да је радња предметног кривичног дела (преношење) одређена трајним глаголом и да поред трајног глагола стоји и „бављење“ као трајна одредница, која подразумева да учинилац овакве радње врши континуирано у виду занимања, односно у више наврата и да је спреман да наведене радње и понови. Међутим, то је управо и чињенични закључак првостепеног и другостепеног суда, а наиме да се окривљени и раније бавио преносом робе преко царинске линије, избегавајући мере царинског надзора, о чему је другостепени суд, одговарајући на жалбене наводе, на страни четири, пасус два и три, дао детаљне разлоге за такав свој закључак. У поступку по захтеву за заштиту законитости, није могуће оспоравати утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди, јер ЗКП не предвиђа могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди. Стога су наводи захтева којима се указује да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, од стране овог суда, оцењени као неосновани, јер је очигледно правилан правни закључак суда у погледу наведеног законског обележја кривичног дела из члана 230. КЗ.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљеног у захтеву указује да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови радње окривљеног погрешно правно квалификовали као кривично дело кријумчарење из члана 230. став 1. КЗ, будући да се наведено дело, не може извршити на званичном државном граничном прелазу, који је притом и међународни, већ се према наводима захтева, исто може извршити једино ван граничног прелаза, тј. илегалним прелазом граничне линије између две државе, због чега бранилац оцењује да би се у радњама окривљеног, евентуално могла стећи обележја царинског прекршаја.

Изнетим наводима, бранилац указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Међутим, бранилац окривљеног АА, адвокат Душан Пријић, ове наводе истицао је и у жалби на побијану првостепену пресуду, а приликом другостепеног одлучивања суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у обраложењу

побијане пресуде на страни три, последњи пасус и страни четири, први пасус, за то дао јасне и довољне разлоге, које у свему као правилне прихвата и Врховни касациони суд и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих и упућује.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

За председника већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић